В давні часи в якономії прикажчик керував отаманами, отамани — приставами, а ці вже безпосередньо мали справу з робітниками. Тут, як у всякому ділі, був свій відбір. Люди щирі, лагідні, совісні непридатні були для цих посад, сюди, навпаки, вимагалися керівники діяльної вдачі, в руках яких нагай, дрюк і батіг не являлись окрасою. Караїм теж був швидкий на гарячі заходи, вмів орудувати києм, граблищами, карбачем.

В жнива, в рік мого народження, він особливо лютував, не сподіваючись, що часи змінилися, періщив людей, аж шмаття з-під наконечника летіло. Люди вирішили провчити Караїма. Вночі накрили товстою рядниною, лупцювали і приказували:

— А будеш карбачем бити? Будеш києм ребра людям ламати? Будеш на людських плечах трощить граблища?

Караїм спочатку виривався, кричав, погрожував:

— Я вас в тюрягу! В кутузку! В Сибір! — Але незабаром його запал поменшав, і тепер він уже благав після кожної палиці:— Ой, пустіть, хлопці!

— А будеш собакою!

— їй-богу, ке буду!

— А будеш між,людьми людиною!

— Буду, добрі люди, їже-богу, буду!

— Ну, дивись, простягнеш хоч раз до карбача руку, вважай, що пропав вже навіки!

І вибили добрі люди з рук Караїмових карбача. А який же він пристав без карбача? Засумував. Хоч і скупий сильно був, а все ж пішов на витрати, купив восьмушку горілки, з горя випив. Та й помер. Без влади жити не міг, а символ влади — карбач — вибито з рук.